

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobce: I. S.**, zastoupen Mgr. Andrejem Perepečenovem, advokátem, se sídlem Jana Zajíce 36, Praha 7, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 59 Az 90/2004 - 20 ze dne 14. 10. 2004,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 59 Az 90/2004 - 20 ze dne 14. 10. 2004, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 1293/VL - 07 - 08 - 2004 ze dne 7. 4. 2004, jímž byla jako zjevně nedůvodná zamítnuta stěžovatelova žádost o udělení azylu podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném k datu rozhodování žalovaného (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel v kasační stížnosti, která nese všechny znaky formulářového podání, formálně uplatňuje všechny důvody předvídané ustanovením § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), nicméně v dalším textu k věci samé

tvrdí, že soud nesprávně posoudil právní otázku v předcházejícím řízení a, slovy stěžovatele, „projednal předmětnou věc v rozporu se zákonem o azylu“. Z tohoto textu je při nejvyšší míře příznivosti možné dovodit, že stěžovatel uplatňuje důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a napadá nezákonnost rozhodnutí krajského soudu spočívající v nesprávném právním posouzení věci, kterého se krajský soud dopustil, a proboval-li závěr správního orgánu o aplikaci ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, tedy že považuje stěžovatelovu žádost za zjevně nedůvodnou, protože neuplatňuje žádný azylový důvod ve smyslu § 12 zákona o azylu. Stěžovatel rovněž navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zejména zjistil následující: stěžovatel ve své žádosti o udělení azylu ze dne 22. 3. 2004 uvedl, že o azyl v České republice žádá proto, že nemá práci, nemá kde bydlet, rodiče jsou nemocní, půjčil si peníze na podnikání, které se nevydařilo, a nemá proto na vrácení dluhů, a přeje si v České republice zůstat. Stejně důvody uvedl i v rámci pohovoru k žádosti o udělení azylu, jak vyplývá z protokolu ze dne 3. 4. 2004. Vedle toho vyšlo v průběhu pohovoru najevo, že stěžovatel požádal o azyl proto, že na území České republiky pobýval několik měsíců nelegálně. Žalovaný na základě těchto zjištění výše uvedeným rozhodnutím stěžovatelovu žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou, a to proto, že stěžovatelem udávané skutečnosti nelze podřadit pod žádný z taxativně vymezených důvodů udělení azylu podle § 12 zákona o azylu.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že toto rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel žalobou, v níž uvedl, že se domnívá, že žalovaný porušil ustanovení § 12 zákona o azylu. Krajský soud žalobu zamítl s tím, že provedené dokazování jednoznačně svědčí o tom, že stěžovatel neopustil Ukrajinu z důvodů pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, nebo z odůvodněného strachu z pronásledování z důvodu rasy, náboženství nebo politického přesvědčení. Stěžovatel sám uvedl jako důvod, že se obává ekonomických potíží. Krajský soud se proto ztotožnil se závěry žalovaného a shledal, že stěžovatelem uváděné důvody nejsou podřaditelné pod žádný z důvodů ve smyslu § 12 zákona o azylu, proto byla aplikace ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu plně na místě.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.) a tuto kasační stížnost podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost shledává Nejvyšší správní soud s ohledem na uplatněný kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. přípustnou.

Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek krajského soudu v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel namítá nezákonnost napadeného rozsudku z toho důvodu, že se soud ztotožnil s právním závěrem žalovaného, že žádost o udělení azylu je zjevně neopodstatněná ve smyslu ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Je nasnadě, že právě skutečnost, že rozhodnutí žalovaného bylo opřeno o zjevnou nedůvodnost stěžovatelovy žádosti, a že byl tedy aplikován § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, je pro posouzení stěžovatelových námitek, jimiž brojí proti rozsudku krajského soudu, zcela rozhodující.

Podle tohoto ustanovení se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování

z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení se cizinci azyl udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod (písm. a/), nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že jde o osobu bez státního občanství, ve státě jeho posledního bydliště (písm. b/). Pojem pronásledování pak definuje ustanovení § 2 odst. 5 zákona o azylu, a to tak, že jde o ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. K naplnění hypotézy normy obsažené v ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu je tedy nutné, aby z výpovědi učiněných žadatelem o azyl v průběhu správního řízení vyplynulo, že ho k podání žádosti vedou důvody, jež prima facie nejsou s to ani při dalším zjišťování a ověřování skutkového stavu být podřazeny pod rozsah ustanovení § 12 zákona o azylu ve spojení s § 2 odst. 5 zákona o azylu. Převedeno na případ stěžovatele to znamená, že pokud v průběhu správního řízení setrval na konstatování důvodů, pro které o azyl požádal, tj. primárně ekonomické důvody a neschopnost splácet závazky provázená snahou o legalizaci pobytu na území České republiky za účelem práce, nelze z těchto tvrzení objektivně dovozovat, že by u něj mohla nastat situace předvídaná ustanovením § 12 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud nadto již vícekrát konstatoval, že jestliže z žádosti o udělení azylu, z protokolu o pohovoru ani z žádné jiné písemnosti nevyplývá, že by žadatel tvrdil některý z důvodů pro udělení azylu, žalovanému nevzniká povinnost provádět dokazování ohledně existence některého z azylových důvodů taxativně vypočtených v § 12 zákona o azylu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2004, č. j. 1 Azs 45/2004 - 47).

Shledal-li tedy krajský soud, že je hypotéza ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu naplněna, žádal-li stěžovatel o azyl z důvodů ekonomických a snahy o legalizaci pobytu na území České republiky, nezákonnosti se nedopustil. Krajský soud tedy aplikoval správný právní předpis (zákon o azylu), v jeho rámci správnou právní normu (tj. právní normu obsaženou v § 16 odst. 1 písm. g/ zákona o azylu), a vyložil ji správně.

Ze shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace se Nejvyšší správní soud již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly, a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. září 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu